

Meditatie

Feest van de Geest

Ds. Sara Dondorp

In de dagen voorafgaand aan Pasen kon het soms heilzaam zijn te bedenken dat quarantaine en veertigdagentijd etymologisch verwant zijn. In vroeger tijden moesten scheepslieden veertig dagen in hun schip blijven als de pest of een andere besmettelijke ziekte rondwaarde. Veertig dagen in quarantaine. Net zo iets als veertig dagen van bezinning ter voorbereiding op Pasen. Maar dan breekt het feest los, het feest van Gods aanwezigheid, een feest van leven, een feest van opwekking en opgewektheid. Een feest dat volgens de liturgische kalender maar liefst vijftig dagen duurt. Pentecostos is Grieks voor vijftigste. Daar komt ons woord Pinksteren vandaan. Op de vijftigste dag van Pesach, als er zeven maal zeven weken zijn verstreken viert de Synagoge het Wekenfeest. Zeven is het volmaakte getal en symbool van Gods aanwezigheid. Zeven maal zeven is dus helemaal volmaakt. Gods volmaakte aanwezigheid, zou je kunnen zeggen. Een volmaakt feest.

Maar voor ons gaat dat dit jaar niet op. Van verschillende kanten hoorde ik mensen zeggen "Het is niet echt Pasen geweest dit jaar." En dat is begrijpelijk. We doen wat we kunnen om de pijn te verzachten – met nieuwsbrieven, terugluisterdiensten, leespreken en wat niet al – maar ontmoeting is nog steeds lastig. En in de ontmoeting zit hem nu juist het feestelijke.....

Ooit, lang geleden, zat er ergens in een Jeruzalems huis een groepje mensen bij elkaar om het Wekenfeest te vieren. In die tijd stond het oogstfeest centraal. Een offerfeest, waarbij het verhaal van Ruth werd doorverteld. Het verhaal over de vreemdelinge die wordt opgenomen in de gemeenschap. Over de arme die mag delen in de oogst. Een feest dus om te delen van wat je toekomt.

Voor dit feest waren de leerlingen van Jezus bij elkaar gekomen, ergens in een niet nader genoemd huis in Jeruzalem. Ik stel me altijd voor dat ze een beetje somber waren. Hun meester was er immers niet bij. Die somberheid kunnen we denk ik dit jaar meer dan ooit navoelen. Hoe moet dat nu verder? Nu ze niet meer samen kunnen zijn zoals vroeger, in het gehoor van Jezus van Nazareth? Hoe moet dat nu verder, nu alles anders wordt? Ze hebben geen idee. Er gaat iets komen, uit de hemel. Maar ze zitten binnen. Kan dat wel? En dan worden ze plotseling ondergedompeld in de vurige geestkracht van Gods aanwezigheid. Een onvoorstelbare en overrompelende ervaring, die de evangelist Lucas in het boek Handelingen beschrijft als windvlaag en vurige tongen. En dat allemaal binnenshuis! Onbegrijpelijk, onvoorstelbaar, totaal onverwachts en nauwelijks in woorden te vatten. Maar ze konden weer verder. Ze waren weer enthousiast (letterlijk: door de godheid geïnspireerd), ze voelden een nieuwe wind waaien, ze zagen weer toekomst.

Voor ons lijkt de situatie op het eerste gezicht precies tegenovergesteld. Wij mogen juist niet met groepen mensen tegelijk binnenshuis samenkomen. Maar ook wij zijn onze vaste kaders voor een deel kwijtgeraakt en ook wij zijn onzeker over hoe het verder moet. Ook al mogen we op Eerste Pinksterdag nog steeds niet met elkaar samenkomen in de kerk, ik ben er van overtuigd dat de Wind van Pinksteren gaat waaien. Daar hoeven we dus niet eens de ramen voor open te zetten, want de Pinksterwind waait juist binnenshuis!